

Klasse med det Papir, som vel maa siges at være Standardpapir paa Kreditforeningsomraadet, nemlig Østifternes Kreditforenings, idet Prisen er omtrent den samme. Der kan derfor, forekommer det mig, ikke være nogen Tvivl om, at det er vel begrundet, at man giver den Tilladelse, som her søges.

Men naar jeg saaledes ønsker at anbefale dette Lovforslag, vil jeg dog ved Siden deraf gøre opmærksom paa, at der til Rigsdagen er indkommet et Andragende fra Kreditforeningen af Grundejere paa Landet i Jylland, som er oprettet i Henhold til Lov af 14de April 1893, en Lov, som altsaa er adskillig yngre end den, hvorefter den anden Kreditforening er oprettet. Vi have under en anden Sag haft Lejlighed til at tale om denne Kreditforening, som ogsaa har haft en meget tilfredsstillende Udvikling. Ærede Medlemmer ville maaske erindre, at det fremgik af de da foreliggende Oplysninger, at denne Forening, som naturligvis paa langt nær i Omfang kan maale sig med Københavns Kreditforening, dog ved Udgangen af 1901 havde en Udlaanssum og dertil svarende Obligationsgæld af ca. 11 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. og en Reservefond af $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., som altsaa svarede til 6 $\frac{1}{2}$ pCt. af Udlaanssummen. Det vil endvidere erindres, at det udlaante Beløb gennemsnitlig kun udgør lidt over 36 pCt. af Ejendommenes Vurderingssum. Denne Kreditforening har andraget om, at den ogsaa maatte nyde den Begunstigelse, som der her er Tale om, og det tillader jeg mig at anbefale. Jeg ser ikke rettere, end at her gælder den Sætning, at det solidariske Ansvar indeholder Sikkerheden. Jo mere Risikoen er spredt, desto ringere er jo Faren, og Risikoen for denne Kreditforening er meget spredt derved, at den optager Ejendomme rundt omkring paa Landet hele Jylland over. Det er ikke store Laan, der er Tale om, langt fra saa store som i den københavnske Kreditforening selvfølgelig, og naar man endvidere tager Hensyn til den Omstændighed, at det, som der er Tale om, jo kun er en Tilladelse til dem, der have med umyndiges Midler at gøre, Overformynderiet o. s. v., private Værger og dernæst ogsaa offentlige Stiftelser til at anbringe deres Penge i disse Obligationer, forekommer det mig, at der ikke kan være noget, der taler imod at indrømme denne Tilladelse. Hvis man ikke vil benytte den, kan man jo lade være. Ogsaa med Hensyn til denne Kreditforening gælder det i øvrigt, at dens Obligationer paa Børsen anses for gode.

Kursen er ganske vist lidt lavere end de tilsvarende Obligationers i andre gode Kreditforeninger, vel omtrent 1 pCt. lavere, men det er ikke saa underligt, thi det har i det hele taget været Forholdet, at de jyske Obligationer i lang Tid have staaet noget lavere end Østifternes Obligationer; jeg skal ikke komme ind paa, hvad Grunden dertil er, men det er et Faktum. Men naar Børsen takserer disse Obligationer til at være tilnærmelsesvis omtrent lige saa meget værd og kun gør en ganske ringe Forskel, ligger deri efter min Mening et godt Fingerpeg om, at det er Obligationer, som anses for at være gode. Jeg skulde derfor ønske, at der til dette Lovforslag føjes en Bestemmelse om, at det samme skal gælde ogsaa om Obligationer fra den Kreditforening, som jeg har nævnt, og jeg haaber, at den højterede Indenrigsminister ikke vil have noget derimod.

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) berørte kort de Forhandlinger, der fandt Sted her paa Rigsdagen i 1882, da Loven, hvorved Kreditforeningen af Grundejere i København og Omegn oprettedes, blev vedtagen, og omtalte ogsaa, hvorledes den Gang Bestemmelsen om, at umyndiges og andre offentlige Midler maatte anbringes i denne Forenings Obligationer, blev udstemt i Rigsdagen. Maa jeg blot ganske kort erindre om, at naar Forhandlingerne i Rigsdagen den Gang førte til dette Resultat, saa var Grunden hertil dog ikke den, at man betragtede Spørgsmaalet som et Principspørgsmaal, noget principielt. Landstingets Udvalgsflertal gjorde det ganske vist; det vilde gøre gældende, at fremtidig burde man ikke give Bestyrelser for umyndiges Midler Tilladelse til at anbringe disse Midler i ny Kreditforeningers Obligationer. Udvalgets Flertal gjorde den Gang gældende, at vel havde man ved den almindelige Lov af 20de Juni 1850 givet en saadan Tilladelse, men det var mere for at anbefale den ny Kreditforeningsinstitution hos Publikum. Man havde ment den Gang, at det var nødvendigt at give en saadan Tilladelse, for at Publikum skulde kunne finde sig til Rette og finde sig tryk over for den her i Landet ny Institution. Men nu, da et saadant Hensyn ikke længere behøvede at tages, burde man ikke mere give saadan Tilladelse for disse Midler, som jo ellers end ikke maatte anbringes i kongelige Obligationer. Imidlertid fandt dette Stand-